

да заколи!... Не, како Райне, азъ... (почва да декламира)

Който носи мжжко сърдце
и българско име —
некъ припаше тънка сабя,
знаме да развие.

... Како, азъ нося мжжко сърдце!... За бата
Андрея, за моя милъ бати — азъ ще отплатя. Ще
тръгна съ дружината турци да коля. Нали съмъ
българинъ! Тъй пише отецъ Паисий. Той казва:
И българи сж имали царство и господарство. Ехъ,
каква хубава книга!

Райна. Чудна книга, Асене, пази я.

Асенъ. Ще си я подвържа и кога идемъ на Бал-
кана ще я чета на бунтовниците.

Райна. Колко ще се зарадва бати ти Чавдаръ!

Асенъ. Да бѣхъ по-голямъ отъ бай Чавдара —
нѣмаше да му отстъпя войводството!

Райна. Сега пъкъ ще му бждешъ помощникъ.
Да знаешъ колко те обича той!

Асенъ. Пъкъ азъ колкото го обичамъ! Че и кой
ли не го обича? Той е ангелъ... Знаешъ, како?...

Райна. Какво?

Асенъ. Ако те бѣше искалъ други за булка —
азъ...

Райна. (На смѣхъ) Какво ти?

Асенъ. Щѣхъ да го убия!

Райна. Ама я рече, Асене.

Асенъ. Тъй ти казвамъ. Но за бай Чавдаря...
Тъй ми е драго. Слушай, како Райне...

Райна. Слушамъ.

Асенъ. Защо не кажешъ на бати Чавдаря сват-
бата да стане на Балкана?

Райна. Когато хората се готвятъ за бой — не се
мисли за сватба.

Асенъ. Защо?

Райна. Защото... (замълчава).